

CRÍTICA DE CLÁSICA

La comunicación

OBC

Intérpretes: Josep Caballé, director; Iván Martín, piano
Lugar y fecha: L'Auditori (1/V/11)

JORGE DE PERSIA

Fin de semana extraño para la OBC, con poco público. ¿No cabría replantear el régimen de presenta-

ciones, con más tiempo de ensayos y directores que dejen huella? En esta ocasión se presentaba una obra encargo de la OBC y de Fundación Autor, el *Concert per a piano* (2011) de Enric Palomar (1964), compositor de gran oficio, que estrenará próximamente un ballet en el Festival de Granada, y que cuenta con trabajos conocidos en la ópera. El lenguaje de Palomar busca la eficacia de la comunica-

ción como seña de identidad. En esta obra -cuya orquesta rememora gestos de Bartók y Prokofiev, con buen uso del color instrumental y local-, el piano se imbrica, es protagonista y dialoga, en una escritura exigente y variada que interpretó con su eficacia reconocida y brillo Iván Martín; aunque quizá el compositor deba ajustar cuestiones de balance y expresión. Otro momento de interés era la versión de las *Danzas de Don Quijote* escritas por Robert Gerhard inaugurando su exilio en 1940, quizá de las obras más tocadas por

ANTONI BOFILL

Josep Caballé

aquí de este compositor que está siendo este año motivo de atención. La versión dirigida por Caballé Domenech fue ágil, es un director que conoce las partituras y supo imprimir ese carácter tan particular en la generación de Gerhard que juega con la ironía del españolismo, sin desvirtuar su intención de llegar al oyente a través de este recurso, aunque con distinción. Las *Danzas Sinfónicas* de Rajmáninov cerraron el programa, con un gusto en el rasgo melódico, aunque sin la fuerza expresiva que sugiere el carácter de la danza.●

endirecte

CRÍTICA
CLASSICA

Enric Palomar, un volcà de color i força rítmica

Martín i Caballé-Domenech estrenen el brillant 'Concert per a piano'

JAVIER PÉREZ SENZ

OBC

L'AUDITORI

1 de maig

Quan un compositor troba intèrprets que surten a l'escenari disposats a defensar la seva música amb unes ungles i dents té l'èxit a l'abast de la mà. En aquest sentit, Enric Palomar (Badalona, 1964) no es pot queixar perquè, tant el director d'orquestra Josep Caballé-Domenech com el pianista Iván Martín es van deixar literalment la pell en l'estrena mundial del seu *Concert per a piano i orquestra*, obra encàrrec de l'OBC i la Fundació Autor. Es tracta d'una partitu-

ra ambiciosa, concebuda en quatre moviments (i no en tres, com indica erròniament el programa de mà), i amb una escriptura rica, complexa i d'acaparadora força rítmica, que exigeix precisió, virtuosisme i concentració als intèrprets. La nova partitura arriba després d'ambicioses obres en l'àmbit de la música escènica -a la seva òpera *La cabeza del Bautista*, estrenada al Liceu fa dos anys, s'hi suma ara el ballet *Negro Goya*, encàrrec del Ballet Nacional d'Espanya que s'estrenarà el juliol vinent al Festival de Granada- i impacta per la seva energia constant.

Hi ha moltes influències en el seu comunicatiu llenguatge, des de la refinada paleta de colors que remet a l'escola francesa, fins a l'imaginatiu ús de cites i material d'origen popular, que segueix la millor empremta possible, la de Falla i Gerhard. La seva música no avorreix mai. Ben al contrari, és capaç d'animar el discurs concertant amb una allau d'idees, una brillant orquestració i una escriptura solista que ofereix oportunitats de lluïment a granel. Les aprofita de manera admirable el pianista canari Iván Martín a través d'un intel·ligent i molt inspirat ús del seu notable arsenal de recursos pianístics. Tímbriament, el concert ofereix instants màgics, de molt lirisme, encara que predominen el trepidant sentit rítmic i els poderosos contrastos dinàmics. Obra gens fàcil d'equilibrar, va mostrar la perícia, el rigor i la inspiració de Caballé-Domenech, un director català que triomfa en el circuit internacional per mèrits propis.

El programa, amb seductors nexes d'unió entre les peces, es va obrir amb unes vigoroses i ben matisades *Dances de Don Quixot*, de Robert Gerhard, un dels referents de Palomar, i va assolir un extraordinari nivell en una rutilant interpretació de les *Dances simfòniques, op 45*, última obra catalogada de Serguei Rakhmàninov, una altra referència en l'art de l'orquestració. Aquí, Caballé-Domenech va combinar inspiració, calidesa a l'hora de frasejar i recrear l'atmosfera nostàlgica i el desbordant lirisme que respira aquesta música. L'OBC es va lliurar a fons en una versió fulgurant i rica en detalls.

L'OBC es va lliurar de ple tant en la interpretació de la peça de Palomar com en les de Rakhmàninov i Gerhard. JORDI PIZARRO